

զի քեւ աճեսցին և ծաղկեսցին որպէս զարմաւենի և բաղմասցին քան զմարտն մնորեցն Սելովմա՝ և զըւարճասցին իբրեւ զխոտ ջրարբի, և զուռ տնկեալ ի գնացըս ջուրց՝ ասելով թէ Աստուծոյ եմ ես զիր հանելով և խրախուսելով: Քանզի սովաւ վերստին լուսաւորեցեր զԼուսաւորչին լուսաւորեալքս, պայծառացուցեր և բարձրացուցեր գրաւորական տառիւս որ ձեռամբ սորա ետուր մեզ, սակս որո պարգևողիդ փառս վերառաքեսցուք այժմ և յաւիտեան:

**Եւ** կատարեալ զգոհութիւնն, առնոյր ընդ իւր զերանելին և ելանէր յիննականն վանսըն՝ առ աստուածարեալ միանձուռնն որ էին թըւով հինգ հարիւր միակամ՝ եղբայր: Ուրոց բերկրեալ ընդ գալուստ սրբոյն՝ մանաւանդ ընդ աստուածատուր նշանն, և մտեալ ի տաճարն՝ աղաղակեն Զուրախեղեն և զՄաէքն՝ զԴրանն և զՅարկին, տալով փառս և աւրհնութիւն առաքողին և հայցէին շնորհել ընդ երկայն աւուրս: Իսկ աստուածային և քահանայապետական զլուխն, խոնարեալ խաւսէր ի խորոց սրաէ իբրեւ ընդ կենդանի ընդ նըշխարս Կարապետին:

Ո՛վ ձայն բանին և չաւուշ ա արքային.